

norffe Lov om Forbrydelser af 20 Aug. 1842 Kap. 2 § 20, har meent at kunne bestemme kortere Frister, saa har man, som bemærket, ganske tiltraadt den i den Henseende af den tidligere Kommission, i Overensstemmelse med Sundhedskollegiets Udtalelse, gjorde Indstilling. — Ved Udkastets § 23, der handler om de Tilfælde, at Personer over 60 Aar, Fruentimmer, der give Die, og svagelige Personer ere dømt til Fængsel paa Vand og Brød, og som i det Hele svarer til de nugjældende Regler, findes ingen Anledning til videre Bemærkninger, og det Samme gjælder om de følgende §§ 24—26; forsaavidt der i dem bestemmes noget fra det hidtil Gjældende Afvigende — saaledes som tilbeels i § 24 angaaende de Tilfælde, at Noget paa samme Tid eller kort Tid efter hinanden skal udstaae flere Straffe af Fængsel paa Vand og Brød —, turde Saadant formeentlig i sig selv indeholde den fornødne Retfærdiggjørelse. Ved Udkastets § 27, der handler om Statsfængsel, bemærkes blot med Hensyn til, at der i den tidligere Kommission har været opkastet Tvivl, om denne Straf ikke kunde udgaae blandt de i Straffeloven optagne civile Straffe, at man har fundet den nævnte Fængselsstraf at være en meget passende Straf, ved Siden af andre Straffe, for flere af de i Kapitlet om Majestæts- og Stats-Forbrydelser omhandlede Tilfælde, jfr. og Lov 3 Jan. 1851 § 5. Ifølge Bestaffenheden af disse specielle Straffebestemmelser og Forholdet imellem Statsfængsel og simpelt Fængsel, see Udkastets § 28, har man meent, at Minimum af Statsfængsel burde nedsættes til 6 Maanedes.

Ei heller Udkastets § 29, der handler om de, som ovenfor bemærket, undtagelsesviis anvendelige Legemlige Straffe, turde behøve nogen nærmere Begrundelse. Man har ikke ubetinget villet indskrænke Anvendelsen af Niis til Dreng, idet det formeentlig tør forudsættes, at Domstolene for Pigebørn, der nærme sig 15 Aars-Alderen, ogsaa uden en udtrykkelig Forfrist desangaaende ville idømme Straf af simpelt Fængsel — jfr. Udkastets § 21 — og ikke Niis. Iøvrigt henholder man sig til den tidligere Kommissions Bemærkning om, at man saameget mindre i Loven har foreslaaet optaget en Bestemmelse om, af hvem Niis skal tildeles

det paagjældende Barn, navnlig ikke nogen til Fd, 11 April 1840 § 26 svarende („af Slutteren“), som Straf af Niis for Pigebørn formeentlig helst burde ezeqveres af Fruentimmer under tilbørlig Kontrol.

Hvad Bødestrafte angaaer har Kommissionen sluttet sig til den tidligere Kommissions Ansuelte, at de efter Straffeloven idømte Bøder rettest byr tilflyde Statskassen. Det er vel saa, at der til Fordeel for den uværende Tilstand, hvorefter Bøder i de fleste Tilfælde — udenfor Politifager, i hvilke Bøderne tilfalde vedkommende Jurisdictionens Politikasse, see Pl. 19 Febr. 1819, jfr. Pl. 4 Juni 1845 — ere tillagte Fattigvæsenet, nemlig i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne Stadens Fattigvæsen og paa Landet Amtsfattigkassen (jfr. Pl. 1 Juli 1799 § 184, Regl. 5 Juli 1803 for Kjøbstæderne § 42 Nr. 4 og for Landet § 47, jfr. § 46, Rfl. 5 Marts 1803, 17 April 1821, 21 Juni 1828, 4 Januar 1831 og 14 April 1835), kan ansøres, at De linqvantomkostninger lignes paa Amtet og Kjøbstæderne. Igesom dette imidlertid for de egentlige Justitsforbrydelsers Vedkommende neppe i og for sig turde være aldeles principrigtigt og derhos muligt — efter hvad de i den senere Tid i andre Sager stedfundne Forhandlinger kunde synes et varfle om — ved givne Leilighed turde blive forandret, saaledes maa det ogsaa erindres, at Staten, der bestrider Lønningerne til Domstolene m. m., ikke blot til Overretterne, men nu ogsaa i det Væsentlige til Underdommerne, vistnok afholder den langt større Deel af Omkostningerne ved Justitsens Haandhævelse, og Staten, der lader Forbrydelserne tiltale, synes derfor ogsaa at burde have Indtægten af de de derved faldende Bøder. — Fremdeles har Kommissionen været enig i, at Bøders Minimum bestemmes til 1 og derved Maximum til 2,000 Rdlr., idet man, navnlig hvad det sidste angaaer — hvilket er endeel høiere end det Bødeløb, hvorom der efter den nugjældende Lovgivning practisk bliver Spørgsmaal —, henholder sig til den tidligere Kommissions Betragtning om det Henfigtsmæssige i at kunne igjennem en meget alvorlig Bødestraf tilbørlig ramme Forseelser, der vel egue sig til en følelig Straf, men dog efter